

ΠΗΛΙΟ

ΜΑΓΕΥΤΙΚΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΑΡΑΛΙΑ

ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΘΕΟΦΙΛΟΣ Δ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΡΝΑΛΗΣ, ΗΛΙΑΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Η υπέροχη παραλία “Ποτόκι”, ένα μικρό γαλήνιο άνοιγμα ανάμεσα στη βραχώδη ακτογραμμή. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Συκή. Η κυριαρχία του πράσινου στον γραφικό οικισμό είναι καθολική. ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

Η ΣΥΚΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΤΗΣ

- Πόσες φορές ως τώρα έχουμε δει αυτήν την πινακίδα; ρωτάει η Άννα καθώς παίρνουμε κατεύθυνση αριστερά προς τη Συκή.

- Δεν ξέρω, σίγουρα όμως τόσες, όσες την προσπεράσαμε στο δρόμο μας για το Νότιο Πήλιο.

28 χιλιόμετρα ακριβώς μετά τους τελευταίους σηματοδότες στην έξοδο του Βόλου, στρίβουμε δεξιά για Αργαλαστή και σε δύο λεπτά - για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια - κατευθυνόμαστε προς τη Συκή. Πέντε περίπου χλμ. μετά ακριβώς πριν από την είσοδό μας στον οικισμό, ένας στενός ασφαλτοστρωμένος δρόμος κατηφορίζει δεξιά προς την παραλία "Ποτόκι". Είναι μια θαυμάσια διαδρομή 4 χιλιομέτρων κατάφυτη με ρεϊκία, κουμαριές και ελαιόδεντρα. Τα τελευταία 400 μέτρα είναι στρωμένα με τσιμέντο και περνούν ανάμεσα

από τα πυκνά πλατάνια μιας ρεματιάς, που στην κοίτη της ρέει αρκετό νερό.

Αθέατη ως την τελευταία στιγμή η παραλία, εμφανίζεται αναπάντεχα μπροστά μας σαν μια στενή λωρίδα θάλασσας που εισχωρεί στη στεριά και διακόπτει την πυκνή μακία βλάστηση. Το συνολικό άνοιγμα του όρμου δεν ξεπερνάει τα 100 μέτρα. Έτσι όπως τον παρατηρούμε, μοιάζει με μικρή γαλήνια ανάπαυλα στους εχθρικούς βράχους της απόκρημνης ακτής, σαν να ημέρεψε για λίγο η φύση τη στιγμή της δημιουργίας της. Κανένας άνεμος δεν ταράζει τα ανοιχτογάλαζα νερά του εκτός από τις πνοές του λεβάντε και του γραιγίου.

Η άμμος στην ακτή είναι χοντρή, ανάμεικτη με λευκό, στρογγυλεμένο βοτσαλάκι. Το τμήμα της ακτής στα βόρεια του κολπίσκου είναι απόκρημνο και απροσπέλαστο.

Αντίθετα στο νότιο τμήμα, πάνω από τους σχετικά ομαλούς βράχους, ξεκινάει ανάμεσα

Αφού κατέκαψε τα πάντα στο διάβα της, η φωτιά σταμάτησε πάνω από την ακτογραμμή με τις παράλιες της “Πανταζής Άμμου” και του “Κούκου”. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

στους σχοίνους ένα υποτυπώδες αλλά ευδιάκριτο μονοπάτι, που, αν το συνεχίσει κανείς, καταλήγει μετά από κάποιο διάστημα στις παράλιες της Ξινόβρυσης. Με την προοπτική να επιχειρήσουμε κάποτε αυτή την παράκτια διαδρομή, επιστρέφουμε στη Συκή.

Το χωριό είναι χτισμένο ελαφρά αμφιθεατρικά με μέσο υψόμετρο 250 μέτρων στο μέσον μιας κατάφρτης πλαγιάς. Τη μικρή πλακόστρωτη πλατεία σκιάζουν με τα κλαδιά τους τρία πλατάνια και ένα καβάκι. Στη μια της άκρη έχει απλωμένα τα τραπεζάκια του ένα πετρόχτιστο καφεενεδάκι.

Ακριβώς πάνω από την πλατεία του χωριού βρίσκεται η μεγαλύτερη, πλακόστρωτη επίσης, πλατεία του Αγ. Γεωργίου. Σε εντοιχισμένη πλάκα δεξιά της εισόδου της εκκλησίας αναγράφεται ανορθόγραφα ότι η αρχική εκκλησία χτίστηκε το 1777, κήγηε το 1821 από τους Οθωμανούς και ανεγέρθηκε εκ νέου το 1834, ενώ η καινούργια ανακαινίσθηκε εκ θεμελίων το 1939.

Πριν από την πλατεία ορθώνεται μια σκεπαστή πετρόχτιστη βρύση, που σε εντοιχισμένη

πλάκα αναγράφει, ότι η Συκή ιδρύθηκε το 1777 από Έλληνες νομάδες κτηνοτρόφους.

Σύμφωνα με τον Κ. Λιάπη ⁽¹⁾ η Συκή διατηρεί το παλιό της όνομα, προερχόμενο πιθανότατα από τις συκιές που αφθονούν στην περιοχή. Οι ρίζες της ίδρυσης χάνονται στα υστεροβυζαντινά χρόνια και το χωριό υπέφερε πολύ στο παρελθόν από τους ληστοπειρατές. Τον Μάιο του 1823 πυρπολήθηκε ολόκληρο από Τούρκους του Αλιό Πασά, σε αντίποινα για τη συμμετοχή του στον πηλιορείτικο ξεσηκωμό εκείνης της χρονιάς.

Στον σημερινό οικισμό διατηρούνται αρκετά σπίτια λιθοκίοντα με ωραία τοιχοποιία, ενώ μερικά είναι ερειπωμένα και ακατοίχιστα. Τα περισσότερα είναι στεγασμένα με κεραμίδι, κάποια συνδυάζουν πλάκα με κεραμίδι, ενώ λιγοστά είναι εξολοκλήρου πλακοσκέπαστα. Τα σοκάκια του χωριού ήταν κάποτε καλντερίμια στη δεκαετία του '80 όμως άρχισαν να τσιμεντοστρώνονται και δεν απέμεινε κανένα.

Αριστερά της πλατείας ανηφορίζει ένας στενός δρομίσκος που διασχίζει το χωριό με

βόρεια κατεύθυνση. Για ένα περίπου χιλιόμετρο είναι ασφαλτοστρωμένος, μετά όμως συνεχίζει ως χωματόδρομος προς τις υπόλοιπες παραλίες της Συκής. Η διαδρομή περνάει ανάμεσα από πλαγιές που κάποτε ήταν πευκόφυτες, μετά όμως από τις τελευταίες μεγάλες πυρκαγιές - που κατάκαψαν όλη την περιοχή και σταμάτησαν μόνον στη θάλασσα - το έδαφος όλο είναι καλυμμένο από πυκνή μακία βλάστηση με ρείκια και κουμαριές. Η θέα είναι πολύ ωραία προς το χωριό, ενώ στα Ν-ΝΑ αποκαλύπτεται η θεαματική ακτογραμμή που περιλαμβάνει τις παραλίες της Εινόβρουσης, **Μουρτίτσα**, **Ποτιστικά** και **Μελανή**. Χαμηλά στα βόρεια αντικρύζουμε για πρώτη φορά, ανάμεσα σε κουμαριές και μαυρισμένα κλαδιά πεύκων, τον πιο εντυπωσιακό βράχο της περιοχής, τον περίφημο **"Κούκο"**. Από τον ορίζοντα του Αιγαίου αναδύεται η Σκιαθός και πίσω της η Σκόπελος. Δυόμιση χιλιόμετρα μετά τη Συκή ο χωματόδρομος διχάζεται και κατηφορίζει αρκετά δύσβατος, στ' αριστερά προς Κούκο, ενώ στην ευθεία προς την παραλία **"Πανταζή**

Άμμος". Αρχικά κατευθυνόμαστε ευθεία. Μεσολαμβάν μερικές απότομες στροφές και μετά από δύο χιλιόμετρα ο δρόμος τεματίζεται πάνω από την Πανταζή Άμμο. Είναι μια παραλία, που με άνοιγμα 80 περίπου μέτρων, σχηματίζεται ανάμεσα σε άγρια, βραχώδη ακτή. Είναι στρωμένη με χοντρή άμμο και καταπληκτικά λεία βοτσαλάκια, που, όπως τα γλύφει το νερό, αναδεικνύουν στον ήλιο τα λαμπρά τους χρώματα. Ο κολπίσκος περιβάλλεται με βράχους, που με τους εντυπωσιακούς τους σχηματισμούς μοιάζουν με τεράστια γλυπτά, που απλόχερα απόθεσε η φύση στην ακτή. Τα νερά είναι βαθειά και πεντακάθαρα, η πρόσβαση στη θάλασσα σχετικά εύκολη, ωστόσο για τα συμβατικά αυτοκίνητα, ο δρόμος ως εδώ δεν είναι ιδιαίτερα φιλικός. Επιστρέφουμε στη διασταύρωση και κατευθυνόμαστε προς **Κούκο**. Σε κάποια σημεία ο δρόμος είναι αρκετά δύσβατος, μετά όμως από ενάμιση χιλιόμετρο καταλήγει στην ακτή. Η παραλία, τόσο στο στεριανό όσο και στο θαλάσσιο τμήμα της, είναι κατάσπαρτη από κροκάλες ανώμαλες και μεγάλων διαστάσεων,

"Πανταζή Άμμος". Μια παραλία, που αξίζει να ταλαιπωρηθεί λίγο κανείς, για να χαρεί την ιδιαίτερη ομορφιά της. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

που καθιστούν ιδιαίτερα δύσκολη την πρόσβαση στη θάλασσα. Σ' αυτήν ωστόσο την αφιλόξενη ακτή δεσπόζει η παρουσία του Κούκου, του συγκλονιστικού αυτού μονόλιθου, που, από μια γεωλογική παραξενιά της φύσης, ορθώνεται μερικά μέτρα μέσα στη θάλασσα, μοναχικός και ξεκομμένος από την υπόλοιπη ακτή. Μόνον μια στενή και χαμηλή λωρίδα βράχου συνδέει, σαν ομφάλιος λώρος, αυτό τον βράχινο γίγαντα με τη μητέρα γη. Μόνος και χωρίς κανένα στήριγμα ο Κούκος είναι ο αιώνιος προμαχώνας που μάχεται τα κύματα του λεβάντε και του γραΐγου. Ο κατακόρυφος σχεδόν όγκος του, το ύψος του που πλησιάζει τα 15 μέτρα, τα ρηγά, διάφανα και πρασινογάλαζα νερά που τον περιβάλλουν σαν πσιίνα, δημιουργούν ένα σύνολο εντυπωσιακό, που σπάνια έχει κανείς την τύχη να συναντήσει. Δεν χορταίνουμε να τον θαυμάζουμε και να τον φωτογραφίζουμε.

Ο χωματόδρομος που συνεχίζεται μετά την αφιλόξενη ακτή, περνάει μετά από λίγο από

την αγροτική κατοικία του κυρ-**Θανάση Σαρακατσάνου** από τη Μακρινίτσα, ενός εξαιρετικά φιλόξενου ανθρώπου, που βρΐσκειται τη στιγμή αυτή εδώ με την οικογένειά του. Στην άκρη του μικρού κτήματος, πάνω ακριβώς από τον Κούκο, ο κυρ-Θανάσης έχει κατασκευάσει ένα κιόσκι. Είναι το απόλυτο μπαλκόνι, το κορυφαίο σημείο θέασης του βράχου. Καθώς τον παρατηρώ από ψηλά, αναλογίζομαι πόσες δραματικές εναλλαγές μπορεί να έχει στη διάρκεια του χρόνου η σημερινή ειδυλλιακή του εικόνα, όταν μανιασμένα και αφρισμένα ξεσπούν επάνω του τα κύματα του Αιγαίου.

Μια άλλη εκπληκτική και πιο άμεση εικόνα του βράχου μπορούμε να έχουμε, αν υποβληθούμε στην ταλαιπωρία να διασχίσουμε για μερικά λεπτά την δύσβατη ακτογραμμή. Τότε, τα απίστευτα διάφανα νερά που απλώνονται μπροστά μας αποτελούν τόσο μεγάλη πρόκληση, που δύσκολα μπορούμε ν' αντισταθούμε.

Ο μοναχικός βράχος του Κούκου. Η φύση στις καλύτερες στιγμές της. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Μετά την 70χρονη εγκατάλειψή της η γυναικεία Μονή Τιμίου Προδρόμου Συκής αποτελεί και πάλι ένα ακμάζον πνευματικό ησυχαστήριο. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Ένα από τα πολλά παμπάλαια λιθανάγλυφα στην κόγχη του Ιερού βήματος.

Στο εργαστήρι χρυσοκεντημάτων οι μοναχές δημιουργούν λεπτουργήματα εξαιρετικής τέχνης.

Η θαυμάσια είσοδος του Καθολικού με το λαξευτό μάρμαρο, τα λιθανάγλυφα και τμήμα της κτητορικής επιγραφής. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Επιστρέφοντας από τη Συκία και τις θεματικές της παραλίες παρακλίνουμε μερικές δεκάδες μέτρα έξω από το δρόμο για μια επίσκεψη στο **Γυναικείο Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου**.

Μας εντυπωσιάζουν η καθαρότητα των αρχιτεκτονικών γραμμών, η κυρίαρχη παρουσία της λαξευτής πέτρας και της πηλιορείτικης σχιστόπλακας, το καταπράσινο φυσικό περιβάλλον και ο εξαιρετικός ανθόκηπος τόσο στον εξωτερικό όσο και στον αυλίο χώρο της Μονής.

- Τα πράγματα όμως δεν ήταν πάντα έτσι, επισημαίνει η αδελφή **Θεογνώστη**. Το μοναστήρι είχε εγκαταλειφθεί από το 1914, για 70 χρόνια. Το καλοκαίρι του 1984 εγκαταστάθηκε εδώ η αδελφότητά μας προερχόμενη από τη Μονή του Αγ. Στεφάνου Μετεώρων, μετά από ενέργειες του τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος και σημερινού Αρχιεπισκόπου κ. **Χριστόδουλου**. Οι προσπάθειες ήταν πολύχρονες για τον ευπρεπισμό του χώρου εσωτερικά και εξωτερικά για την εγκατάσταση υδροδότησης, ηλεκτροδότησης και θέρμανσης, την αποκατάσταση των φθορών, την ανέγερση

νέων κτιριακών τμημάτων. Συγκινητική σ' αυτή την προσπάθεια ήταν η συνδρομή αμέτρητων απλών ανθρώπων, που καθένας συνεισέφερε ό, τι μπορούσε και μάλιστα, σαν από θαύμα, τη στιγμή που η Μονή το είχε ανάγκη.

Πότε όμως ιδρύθηκε το μοναστήρι;

Σε μαρμαρίνο εντοιχισμένο λιθανάγλυφο στην δεξιά πλευρά της πόρτας του Καθολικού (2), υπάρχει ανάγλυφη παράσταση με έφιππους τους Αγίους Γεώργιο και Δημήτριο και στο κάτω μέρος της παράστασης η κτητορική επιγραφή. Σ' αυτήν αναφέρεται η χρονολογία 1795, το όνομα του κτήτορα **Στέργιου Μπασδέκη**, οπλαρχηγού του Πηλίου, καθώς και του αρχιμάστορα **μαστρο-Δήμου Ζουπανιώτη** από το Ζουπάνι, τον σημερινό Πεντάλοφο της Δυτ. Μακεδονίας.

Το Καθολικό είναι τρίογκου αθωνίτικου τύπου με νάρθηκα και μικρό οκταγωνικό τρούλο χωρίς παράθυρα. Η τοιχοποιία αποτελείται από λευκή τετραγωνισμένη πέτρα και η στέγη είναι σκεπασμένη με σχιστολιθικές πλάκες από τα παλιά λατομεία της Συκίας.

Αξιοπρόσεχτες είναι οι πολλές λιθανάγλυφες παραστάσεις δικέφαλων αετών, αγίων, γεωμετρικών σχεδίων και επιγραφών που κοσμούν ιδιαίτερα την Κόγχη του Ιερού Βήματος. Η

Στιγμές δημιουργίας χειροποίητων εικόνων στο εργαστήρι αγιογραφίας της Μονής.

ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

άριστη τοιχοποιία του Καθολικού αποκαλύφθηκε με αμμοβολή μετά την έλευση της αδελφότητας. Μέχρι τότε ήταν εξαφανισμένη κάτω από παχύ στρώμα σοβά. Περιηγηθήκαμε σ' όλους τους χώρους της μονής, τα εργαστήρια αγιογραφίας και χρυσοκεντημάτων όπου οι μοναχές, με υπομονή και περίσσια τέχνη, δημιουργούν χειροποίητα λεπτουργήματα. Λίγο αργότερα θαυμάζουμε το νέο αρχονταρίκι με τον άνετο χώρο και την περίτεχνη κατασκευή του, που μόλις ολοκληρωθεί, θ' αποτελέσει αληθινό κόσμημα για τη μονή. Στο τέλος επισκεπτόμαστε τον εκθειακό χώρο, όπου διατίθενται αναμνηστικά είδη σε μεγάλη ποικιλία, φτιαγμένα με εξαιρετική τέχνη από τα χέρια των μοναχών.

Το μοναστήρι τελεί μεγάλη θρησκευτική πανήγυρη που συγκεντρώνει πλήθος πιστών στις 29 Αυγούστου και το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι 24230/54826.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΚΑΙ ΞΙΝΟΒΡΥΣΗ Η ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΩΝ ΠΟΤΙΣΤΙΚΩΝ

Σε απόσταση 36 χλμ. από την έξοδο του Βόλου συναντάμε την ωραία κωμόπολη της **Αργαλαστής**, έδρα του ομώνυμου Δήμου. Ως τώρα διασχίζαμε απλά αυτή την "πύλη" προς το Νότιο Πήλιο αγνοώντας συστηματικά όλη τη μεγάλη περιοχή που εκτείνεται προς τα ΒΑ. Τη φορά αυτή από το κέντρο της κωμόπολης - στο ύψος του περιπέτρου - στρίβουμε αριστερά με κατεύθυνση προς Ξινόβρυση.

Στα 3,2 χλμ. ο δρόμος διακλαδίζεται δεξιά για "**Πάλιση**". Εμείς συνεχίζουμε ευθεία και μετά από ένα χιλιόμετρο, συναντάμε στα δεξιά του δρόμου τον μικρό οικισμό της **Καλλιθέας**.

Στην πλατειούλα του χωριού δεν λείπει το καφεεντάκι, είναι όμως κλειστό από χρόνια. Το χαρακτηριστικό πλατάνι απουσιάζει, αντί γι' αυτό ρίχνουν τη σκιά τους στην πλατεία μερικές μεγάλες ακακίες.

- *Καλημέρα, πού είναι το πλατάνι σας; ρωτάω έναν ηλικιωμένο.*

Με κοιτάζει παραξενεμένος.

- *Ποτέ δεν είχαμε πλατάνι. Αντί γι' αυτό είχαμε ένα γέρικο πουρνάρι. Κάποτε το '55, έβιασε ένας τρομερός χιονιάς, δύο μέτρα χιόνι. Ο γερο-γίγαντας δεν άντεξε και έπεσε.*

Ο κυρ-**Κώστας Διομήτσας** και η γυναίκα του **Φωτεινή** ζουν μόνιμα στην Καλλιθέα με πεντέξι ακόμα ανθρώπους.

- *Πάει το χωριό, ερήμωσε, μονολογεί με πίκρα. Τι να το κάνω που γεμίζει το καλοκαίρι; Το χειμώνα είναι αδειανό, κυκλοφορούμε σαν φαντάσματα.*

Στην όμορφη αυλή της η κυρά-Φωτεινή μας κερνάει καφεδάκι και συκαλάκι γλυκό από τα χέρια της. Απέναντι ο **Λεονάρδος**, ένας συμπαθέστατος Αλβανός που ζει στην Αργαλαστή μια δεκαετία, μερμετίζει ένα σπίτι.

- *Ξέρω ότι δίνο τζάμπα λεφτά, λέει ο κ. Κώστας. Σ' αυτό το σπίτι όμως μεγάλωσα, δεν μου πάει να το βλέπω να γερνάει αβοήθητο, σαν τ' άλλα τα ερειπωμένα του χωριού.*

Μερικά μέτρα πιο πέρα ξεδιπλώνεται όλο το οικιστικό παρελθόν της Καλλιθέας από τα μέσα του 19ου αιώνα. Σπίτια μεγάλα, παλιά αρχοντικά, στηρίζουν με κόπο την αλλοτινή τους ομορφιά, λαξευτές πέτρες, βαριά σιδερένια κάγκελα, ξυλοδεσιές. Σ' ένα απ' αυτά,

Καλλιθέα. Ένας μικρός, γραφικότατος οικισμός που μόνον το καλοκαίρι ζωντανεύει. Σπίτι του 1849, ένα από τα πολλά ερειπωμένα στην Καλλιθέα. Η κατάρρευσή του είναι θέμα χρόνου. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Εσωτερικό της εκκλησίας του Αγ. Νικολάου στην Καλλιθέα. Μετά την κατάρρευση της στέγης η μεγάλη πετρόχιστη βασιλική του 1839 είναι καταδικασμένη να σωριαστεί σε ερείπια. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

διακρίνω στο μαρμάρινο υπέρθυρο τη χρονολογία 1849. Ένα άλλο νεοκλασικό, εξακολουθεί να διατηρεί με πείσιμα τους παλιούς του χρωματισμούς, σωμόν και λουλακί.

- *Ελπίζω τουλάχιστον να επιζεί η εκκλησία του χωριού.*

Κουνάει η κυρά-Φωτεινή θλιμμένα το κεφάλι της.

- *Πριν λίγα χρόνια είχαμε εκκλησία. Τώρα πάει κι αυτή.*

100 μέτρα πιο κάτω ορθώνεται η βασιλική του Αγ. Νικολάου με θαυμάσια τοιχοποιία και λιθανάγλυφο στο υπέρθυρο με χρονολογία 1839.

Η εικόνα ωστόσο είναι απατηλή, μόνον οι τοίχοι απομένουν. Όλη η σκεπή έχει καταρρεύσει, το εσωτερικό είναι ερείπιο. Η μικρούλα και άλλοτε όμορφη Καλλιθέα, η παλιά "Μπιρ", με διώχνει. Χαιρετάω τους καλούς ανθρώπους, ανηφορίζω στον αντικρινό λόφο με

τις κεραίες, αγναντεύω το χωριό από ψηλά. Τουλάχιστον η απόσταση κρύβει τη φθορά του χρόνου και την αδιαφορία των ανθρώπων.

Δύο χιλιόμετρα μετά την Καλλιθέα ξαναβρίσκουμε χωριό με ζωντάνια και κατοίκους. Είναι η **Ξινόβρυση**, "που χρωσάει τ' όνομά της στο υπόξινο νερό που αναβλύζει έξω απ' το χωριό, κοντά στη θάλασσα"⁽³⁾. Το παλιό της όνομα είναι "Μπιστινίκα" και πλήρωσε κι αυτή βαρύ φόρο αίματος στον Αλιό Πασά κατά την εξέγερση του 1823.

Η σημερινή Ξινόβρυση είναι ένας γραφικός οικισμός, όχι ιδιαίτερα μεγάλος, με ωραία πλακόστρωτη πλατεία και ταβερνάκια στη δροσιά των γνώριμων πλατάνων. Έχει αρκετά παραδοσιακά σπίτια, κάποια από τα οποία διατηρούνται σε καλή κατάσταση, στερήθηκε όμως κι αυτή των καλτεριμιών της, που στρώθηκαν με τοιμέντο ή με πλάκες ήδη από τη δεκαετία του '70.

Ξινόβρυση. Ένας γραφικότερος οικισμός με φόντο το Αιγαίο. ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

Το υπέροχο πετρόχιστο εξωκκλήσι του Αγ. Νικολάου "του εν Βουνένις", έξω από την Ξινόβρυση. ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΙΓΟΥΡΑΚΗΣ

Η παραλία των Ποτιστικών με την τεράστια αμμουδιά της και στη συνέχεια η Μελανή. Γαλαζοπράσινα νερά στις παραλίες της Ξινόβρυσσης, αληθινός κολυμβητικός παράδεισος.

Πάνω από την πλατεία δεσπόζει η μεγάλη διαστάσεων τριγλιτη βασιλική της **Κοίμησης της Θεοτόκου**, χτισμένη με πέτρα το 1818 ⁽⁴⁾, όπως τουλάχιστον προκύπτει από την ανάγλυφη χρονολογία δεξιά της εισόδου. Το 1822 η εκκλησία κήκε από τους Τούρκους. Εξωτερικά η κόγχη του Ιερού φέρει τρία Άγια Βήματα με άριστη τοιχοποιία και πολλά λιθανάγλυφα. Το υψηλό πετρόχτιστο καμπαναριό φέρει επίσης λιθανάγλυφο με χρονολογία 1876. Την περίοδο αυτή εκτελούνται στην εκκλησία εκτεταμένες εργασίες αποκατάστασης και συντήρησης.

Έξω ακριβώς από το χωριό ξεκινούν δύο ασφαλτοστρωμένοι δρόμοι - στους οποίους σε λίγο προστίθεται κι ένας τρίτος - που, μετά από 4-5 χιλιόμετρα, καταλήγουν όλοι στην παραλία των "Ποτιστικών". Στον μεσαίο δρόμο συναντάμε στην κορυφή ενός λοφίσκου το γραφικότατο και λιθόχτιστο εκκλησάκι του **Αγ. Νικολάου**, στο πέτρινο υπέρθυρο του οποίου αναγράφεται η χρονολογία 1888. Ολόγυρα το τοπίο αποτελείται από ήπιες, κυματιστές

λοφοπλαγιές απογυμνωμένες από υψηλή βλάστηση. Κι αυτός ο τόπος είχε την ίδια τύχη με την περιοχή γύρω από τη Συκή.

Εκτεταμένοι πευκώνας και ελαιώνες κατακάηκαν από τις φοβερές φωτιές, που ξέσπασαν τον Αύγουστο του 1995 και ολοκλήρωσαν το καταστροφικό τους έργο τον Ιούλιο του 2000 (φωτιά που την ζήσαμε κι εμείς όταν ήμασταν στην περιοχή του Κατηγιώργη). Σήμερα στη θέση των άλλοτε πανέμορφων δασών έχουν απομείνει σπάρτα, ρεϊκία, κουμαριές και άφθονο χορτάρι.

Η παραλία των **Ποτιστικών**, μια από τις πιο φημισμένες παραλίες της Ξινόβρυσσης, αποκαλύπτεται σ' όλη της τη μεγαλοπρέπεια.

Αν και απέχει από το Βόλο την - καθόλου ευκαταφρόνητη - απόσταση των 50 χιλιομέτρων, παραμένει μια από τις δημοφιλέστερες και συγκεντρώνει, ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα, μεγάλο αριθμό επισκεπτών.

Εντύπωση αρχικά μας προκαλεί το μεγάλο πλάτος της αμμουδεράς ακτής, που εξακολουθεί να είναι σκεπασμένη με τεράστια ποσό-

ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΦΑΛΗΣ

Παραλία Ποτιστικών. Ένα θαύμα της φύσης στα ανατολικά παράλια του Πηλίου.

τητα χοντρή άμμου, παρά τις εκτεταμένες αμμοληψίες που έχουν διενεργηθεί στο παρελθόν. Αμέσως μετά απλώνεται ο κόλπος με την ευρύτατη αγκαλιά του, που πρέπει να ξεπερνάει τα 400 μέτρα. Στρογγυλή η ακροθαλασσιά με χοντρή άμμο και λεπτό βοτσάλκι παρέχει πρόσβαση ιδιαίτερα φιλική προς τα διάφανα πρασινογάλαζα νερά, που είναι όμως αρκετά βαθιά και, αν εξαιρέσουμε τα 2-3 πρώτα μέτρα, απευθύνονται σε ανθρώπους που γνωρίζουν να κολυμπάνε. Στο Β άκρο της ακτής σχηματίζεται ανάμεσα σε βράχους ένας μικροσκοπικός κολπίσκος, που τα νερά του είναι ρηχότερα. Το θεαματικότερο ωστόσο σημείο της παραλίας των Ποτιστικών βρίσκεται στο Ν-ΝΑ της άκρο. Εδώ δεσπόζει ένας βράχος πελωρίων διαστάσεων, που τον όγκο του διεκδικούν, μισό η στεριά και μισό η θάλασσα. Το πέτρωμά του είναι σκληρό, σε χρώμα ώχρας, ενώ σε κάποια σημεία παίρνει αποχρώσεις ερυθρωπές. Το ύψος του βράχου πλησιάζει τα 15 μέτρα και σε κάποιες ρωγμές των απότομων πλευρών του έχουν βρει φιλόξενο έδαφος για ανάπτυξη κρίταμα και κάππαρη.

Μέσα στη θάλασσα, μερικά μέτρα πιο 'κει ορθώνεται ακόμη ένας μεγάλος βράχος, που, σε σχέση όμως με τον προηγούμενο, έχει διαστάσεις νάνου. Ανάμεσα σ' αυτούς τους δύο βράχους και το απόκοσμο τελείωμα της ακτής σχηματίζεται ένας θεϊκός κολπίσκος με απίστευτα νερά, που το άνοιγμά του δεν ξεπερνάει τα 40 μέτρα. Είναι το γραφικότερο σημείο των Ποτιστικών και δεν είναι τυχαίο που γεμίζει από κόσμο, νωρίτερα από κάθε άλλο σημείο της παραλίας.

Με τέτοια ομορφιά και γραφικότητα η τουριστική αξιοποίηση των Ποτιστικών ήταν αναμενόμενη με ταβερνάκια και αρκετά ενοικιαζόμενα δωμάτια, που τα περισσότερα έχουν όμορφη θέα προς το Αιγαίο και περιβάλλονται από πράσινο. Περίοπτη θέση πάνω από την παραλία καταλαμβάνει ο πολύ περιποιημένος χώρος του Καφέ-Μπαρ-Εστιατορίου “**Climax**” με καλή μουσική και ποικιλία γεύσεων.

Αν όμως το “Climax” μας εντυπωσιάζει με τον κοσμοπολίτικο χαρακτήρα και τη ζωντάνια του, ένα άλλο μπαράκι το “**Carlas**” μερικώς εκατοντάδες μέτρα ΒΔ της παραλίας των Ποτιστικών, μας συγκινεί και μας κερδίζει με

Η εξαιρετική αμμουδιά της Μουρτίτσας. Ένας τριγωνικός θεαματικός βράχος δεσπόζει στο ΝΑ της άκρο. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

την κορυφαία θέα και την απίστευτη γαλήνη του. Από τα τραπέζακια του η αμεσότητα προς το Αιγαίο είναι εκπληκτική. Εδώ βρίσκουμε γλυκύτατο ησυχαστήριο τις βραδυνές ώρες απολαμβάνοντας καφέ, τσιπουράκι ή την εξαιρετική πικάντικη μακαρονάδα, που μας προσφέρει ο συμπαθέστατος **Δημήτρης**. Το “Carlas” όμως δεν φημίζεται μόνον για τη θέα και την απόλυτη γαλήνη του. Αποτελεί και την κύρια πρόσβαση προς μερικές από τις ωραιότερες και πιο άγνωστες στο ευρύ κοινό, μικρές παραλίες της περιοχής των Ποτιστικών.

ΜΟΥΡΤΙΤΣΑ, ΚΟΜΟΣ ΚΑΙ Η ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΑΚΤΟΓΡΑΜΜΗ.

Ψηλά από το ^{ταρατσάκι του Δημήτρη} η παραλία της **Μουρτίτσας** αποκαλύπτει ένα ελάχιστο τμήμα της γοητείας της. Κατηφορίζοντας όμως ένα υποτυπώδες μονοπάτι, προ-

βάλλει σε 3 λεπτά στα μάτια μας ένας κόλπος μαγευτικός. Τα νερά του είναι βαθειά, αχνογάλαζα και διάφανα, το σχήμα της ακτής ημικυκλικό με άνοιγμα 150 μέτρων και η ακροθαλασσιά είναι στρωμένη με χοντρή άμμο και λεπτό πολύχρωμο βοτσαλάκι. Μερικοί ογκώδεις βράχοι, άταχτα ριγμένοι από το χέρι της φύσης στ’ ανοιχτά αντιμετωπίζουν πρώτοι τα κύματα του λεβάντε και του γραίγου. Λίγο βορειότερα η ακτή είναι βραχώδης, πού και πού επικύνδινες ξέρες ξεπηδούν μέσα από τη θάλασσα. Τη ΝΑ άκρη του ορμίσκου διαφεντεύει ένας εντυπωσιακός τριγωνικός βράχος, φύλακας αιώνιος των ορίων της Μουρτίτσας με τις διπλανές ακτές. Τον εξάισιο αυτό κόλπο διαφυλάττει από την κοσμοσυρροή το γεγονός ότι δεν φτάνουν τα αυτοκίνητα δίπλα στην ακτή, ότι χρειάζεται ένα τρίλεπτο για να κατέβει και ένα ανηφορικό πεντάλεπτο για να ανέβει κανείς.

Ακολουθώντας προς τα Β την άγρια

ακτογραμμή, βρίσκουμε περάσματα ανάμεσα στους βράχους και σ' ένα πεντάλεπτο ανοίγεται μπροστά μας η γειτονική παραλία του **Κομού**, όπου μπορεί να φτάσει κανείς και με μονοπάτι από την ενδοχώρα. Τα χαρακτηριστικά είναι ίδια με της Μουρτίτσας : διάφανα ανοιχτογάλαζα νερά, χοντρή άμμος και βοτσαλάκι, βράχοι διάσπαρτοι στη θάλασσα και στην ακτή. Διαφέρουν μόνον οι διαστάσεις του Κομού, που είναι περίπου διπλάσιες από της Μουρτίτσας. Στο Β τμήμα της ακτής σχηματίζεται ένα λιλιπούτειο κολπάκι κι εκεί κοντά είναι χτισμένες δύο μικροσκοπικές ψαροκαλύβες με τις βαρκούλες τραβηγμένες στη στεριά. Γαλήνη απόλυτη κι εδώ, ευτυχώς ελάχιστα Έλληνες βαδίζουν.

Πάντα προς τα Β, μεσολαβεί ένας μικρός αυχέννας, ένα ανηφοράκι με έδαφος σαθρό, που απαιτεί λίγο σκαφάλωμα. Ακριβώς από πίσω, αθέατος ως εκείνη τη στιγμή, προβάλλει ο μικροσκοπικός βραχώδης όρμος **“Τα Στεφάνια του Σελεμέρη”**, που δεν ξεπερνάει τα 80 μέτρα. Ανάμεσα στους βράχους της ακτής, τα βότσαλα και η άμμος δημιουργούν μικρούλες

παραλίες, απόλυτα απόκρυφες και ιδιωτικές. Ελάχιστα φτάνουν ως εδώ ! Σ' αυτό τον ιδιαίτερο τόπο βρίσκεται και η **“Φωκότρυπα”**. Το ταξίδι προς το άγνωστο συνεχίζεται με πορεία αρκετά μέτρα πάνω από την ακτογραμμή. Να όμως, που ξαφνικά έχουμε την αίσθηση, ότι περπατάμε σε μονοπάτι. Κάππαρη, κρίταμα, σχοίνοι, το μονοπάτι ελίσσεται ανάμεσά τους υποτυπώδες, θεόστενο αλλά αξιόπιστο. Αναρωτιέμαι τι μου θυμίζουν τα χαρακτηριστικά του και η βλάστηση. Σε μερικά λεπτά παίρνω την απάντηση. Το μονοπάτι ξαφνικά τελειώνει στην άκρη ενός φιλικού συγκροτήματος βράχων. Από κάτω ακριβώς απλώνεται νοητικά η ανοιχτογάλαζη γαλήνια επιφάνεια του κόλπου **“Ποτόκι”** της Συκής. Χωρίς να το καταλάβουμε, από κόλπο σε κόλπο και από κάβο σε κάβο, έχουμε ολοκληρώσει τη διάσχιση της ακτογραμμής από τη Μουρτίτσα ως το Ποτόκι. Ο χρόνος, με χαλαρό βήδισμα και λίγες δυσκολίες, δεν ξεπερνάει το ημίωρο. Μετά το Ποτόκι η ακτή συνεχίζεται προς Πανταζή Άμμο, είναι όμως απόκρημη και απροσπέλαστη.

“Κομός”, μια απόκρυφη, ειδυλλιακότατη ακτή, που την ηρεμία της απολαμβάνουν μόνον οι μνημένοι. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

“Στεφάνια του Σελεμέρτη”, μετά τον Κομό. Μια ακτή μικρή, “ιδιωτική”, άγνωστη στο ευρύ κοινό. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Ένα ταπεινό και ανώνυμο εξωκκλήσι έξω από τον μικρό συνοικισμό Καλάμι. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

ΜΙΚΡΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ

Ο πεζοπόρος και ορειβάτης φίλος μου **Κυριάκος Παπαγεωργίου** δεν θα μπορούσε να συμβιβαστεί μόνον με τις ακτές. Προτείνει λοιπόν μια μικρή διαδρομή στην ενδοχώρα. Ξεκινώντας από την Αργαλαστή φτάνουμε μετά από 3,2 χλμ. στη γνωστή μας διασταύρωση προς Ξινόβρυση και Πάλτση και στρίβουμε δεξιά. Στα 800μ. συναντάμε στα δεξιά μας χωματόδρομο με πινακίδα προς **Καλάμι**.

- Αυτό ήταν κάποτε καλντερίμι που κατέληγε στην ακτή, μου λέει ο φίλος μου. Αργότερα ο χωματόδρομος το χάλασε, κάποια τμήματα ωστόσο παραμένουν.

Σε 3 λεπτά βρισκόμαστε στον μικροσκοπικό συνοικισμό Καλάμι, που δεν έχει μόνιμη

κατοίκηση και είναι τόσο κυκλωμένος από πυκνή βλάστηση, που μόνον όταν φτάνουμε δίπλα του, γίνεται αντιληπτή η παρουσία του.

Καρυδιές, συκιές, περιβόλια, θαυμάσιο κρύο νερό πλάι στο δρόμο, παμπάλαιο ερειπωμένο σπίτι με χρονολογία 1756! Ένας τόπος μυστηριακός και απόκρυφος, έξω από τα συνηθισμένα οδικά δρομολόγια.

Ενάμιση χιλιόμετρο μετά συναντάμε στο δρόμο μας ένα μικρό εγκαταλελειμμένο οίκημα, καμωμένο με πολύ καλή ξερολιθιά και σκεπασμένο με σχιστόπλακες. Με δυσκολία αντιλαμβάνομαστε την ταυτότητά του. Είναι ένα παλιό έρημο και ανώνυμο εξωκκλήσι. Αμέσως μετά φτάνουμε στην κοίτη του ρέματος, που τόση ώρα υποψιαζόμαστε την παρουσία του από την πυκνότερη βλάστηση που το περιβάλλει στο βάθος της ρεματιάς.

Το ρεματάκι είναι πανέμορφο. Η ροή του, που δεν σταματάει καμιά εποχή του χρόνου, κυλάει τη θερινή αυτή περίοδο ήρεμη αλλά αρκετά πλούσια στη σιγή των πλατανιών.

Η παραλία της Μελανής με τους
εντυπωσιακούς της βράχους, μια
από τις θεαματικότερες παραλίες
του Ανατολικού Πηλίου,
ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

Η αχανής παραλία της Μελανής σε στιγμές απόλυτης γαλήνης, αληθινή πρόκληση για κάθε φίλο του υδάτινου στοιχείου. ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

Καθώς χαράζει, τα σκούρα περιγράμματα των βράχων προσδίδουν στον ορίζοντα της Μελανής μια μοναδική ιδιαιτερότητα, που την κάνουν να ξεχωρίζει από κάθε άλλη παραλία. ΦΩΤ. Η. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

Ο δρόμος γίνεται αρκετά δυσάρεστος, πολλές πέτρες προεξέχουν στο οδόστρωμα. 4,7 χλμ. από την αρχική παράκαμψη μας προς Καλάμι, φτάνουμε μπροστά στην παραλία της Πάλτσης.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΛΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΛΤΣΗΣ

Οι παραλίες αυτές, μαζί με τα Ποτιστικά, είναι οι πιο φημισμένες και πολυσύχναστες της περιοχής. Όχι άδικα. Εκτός από τις απλόχωρες αιμουδιές τους που μπορούν να προσφέρουν δροσερή απόλαυση σε πολλές εκατοντάδες επισκεπτών, είναι προικισμένες από τη φύση με εντυπωσιακούς βραχώδεις σχηματισμούς, που προσδίδουν στο συνολικό τοπίο μια διάσταση δραματική. Η πρόσβαση και στις δύο είναι εύκολη. Τα πρώτα 10 χλμ. - μετά την βασική διακλάδωση των 3,2 χλμ. από

την Αργαλαστή - είναι ασφαλτόδρομος. Μετά ο δρόμος διχάζεται. Δεξιά η ασφαλτος καταλήγει μετά από δυόμιση χλμ. στην Πάλτση, ενώ αριστερά ο χωματόδρομος - και με την ίδια σχεδόν απόσταση - καταλήγει στην Μελανή. Για όσους βέβαια προτιμούν τις αναζητήσεις, υπάρχει και ένα λαβυρινθώδες δίκτυο χωματόδρομων, που επίσης καταλήγουν στις ακτές. Για όσους βρίσκονται ήδη στα Ποτιστικά η προσέγγιση προς τη Μελανή γίνεται άμεσα με μονοπάτι. Αμέσως μετά αρχίζει η αχανής παραλία των 800 μέτρων της **Μελανής**. Η παραλία της **Πάλτσης** είναι μικρότερη από τη Μελανή, πλησιάζει τα 500 μέτρα. Η εικόνα της ωστόσο, και ιδιαίτερα από ψηλά, είναι απ' αυτές που μένουν αξέχαστες για χρόνια. Ιδανικότερο σημείο γι' αυτή την οπτική απόλαυση είναι ο λόφος με την ερειπωμένη μονή του **Αγ. Ταξιάρχου**. Ένας καλός χωματόδρομος πριν από τη διασταύρωση για Πάλτση

Στις χειμωνιάτικες πνοές του Γραΐγου η Πάλτση μεταμορφώνεται, σε τίποτε σεν θυμίζει τη βελουδίνη αγκαλιά του καλοκαιριού. ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

μας οδηγεί σε τρία λεπτά στο χείλος της λοφοπλαγιάς. Από το υψόμετρο των 110 μέτρων η θέα της Πάλτσης με τους τεράστιους βράχους και τους δίδυμους κολπίσκους είναι συγκλονιστική. Εξίσου θεαματική είναι και η συνολική ακτογραμμή ως το ακρωτήρι Προμύρι, με μια πολύπλοκη διαδοχή από όρμους, κόλπους, ξέρες, κάβους και απόκρημνες ακτές. Αυτό το τμήμα της άγριας ακτής μπορεί κανείς να απολαύσει από ψηλά, αν επιχειρήσει την πολύ δύσκολη χειρσαία διαδρομή που ξεκινάει από την Πάλτση, περνάει από την παραλία του Μουρτιά και καταλήγει μετά από 6,3 χλμ. στην άσφαλτο που οδηγεί στον Κατηγιώργη.

Μαγευτικός και πλουσιώτατος είναι και ο θαλάσσιος ορίζοντας. Την πρωτοκαθεδρία καταλαμβάνει η **Σκιάθος** με όλο της το μήκος και ιδιαίτερα ορατά τα Καστρονήσια και το Κάστρο της. Πίσω τους αποκαλύπτεται ένα τμήμα της **Σκοπέλου**, με τον ορεινό οικισμό της "Γλώσσας" να ασπράφτει στο φως του δειλινού.

Στη μύτη της Σκοπέλου προεξέχει ο κάβος "Γουρούνη", με τον ομώνυμο επιβλητικό φάρο να ασπρίζει χαρακτηριστικά ανάμεσα στο πράσινο που τον περιβάλλει. Ακριβώς ανατολικά και πίσω από τη Σκόπελο διαγράφεται ολόκληρος σχεδόν ο όγκος της **Αλοννήσου**.

Πίσω απ' αυτήν διακρίνεται αχνά το χαμηλό περίγραμμα της **Κυρά-Παναγιάς**, ενώ ακόμη πιο πίσω ο ορεινός όγκος των **Γιούρων**. Όλες σχεδόν οι **Β. Σποράδες** αποκαλύπτονται στα μάτια μας από τον ταπεινό λοφίσκο του Αγ. Ταξιάρχη! Είναι μια από τις ιδιαιτερότητες της περιοχής, που μπορεί να απολαύσει ο κάθε επισκέπτης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τέσσερις φορές σε διάστημα δύο μηνών με οδήγησαν τα βήματά μου σ' αυτά τα ανατολικά παράλια του Πηλίου. Άλλοτε με συννεφιά, άλλοτε

με ήλιο, άλλοτε με μπουνάτσα, άλλοτε με φουρτούνα. Άλλοτε με την Άννα και καλούς φίλους και άλλοτε ολομόναχος, με συντροφιά την Πάλτση, τη Μελανή, τις ταπεινές μικροπαράλιες και τον Κούκο.

Δεν ξέρω αν ποτέ θα αισθανθώ κορεσμένος απ' αυτή την περιοχή. Το βέβαιο είναι, πως κάθε φορά που θα επιστρέφω, θα υπάρχει πάντα κάτι καινούργιο, να με συγκινήσει.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστούμε θερμά τους συνεργάτες - φωτογράφους **Μ. Πρόναλη** και **Η. Καπετανάκη**, που με τη διάθεση του σπουδαίου φωτογραφικού τους υλικού, συνέβαλαν αποφασιστικά στην καλύτερη δυνατή κάλυψη του άρθρου.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

- (1) Κ. Λιάπης, "Πήλιον Όρος", Ζαγορά 2001
- (2) Α.Ν. Ζαχαρός, "Το μοναστήρι του Τιμίου

Προδρόμου Συκής Πηλίου,
(3) Κ. Λιάπης, ό.π.
(4) Κ. Λιάπης, ό.π.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΔΗΜΟΣ ΑΡΓΑΛΑΣΤΗΣ:

Γραφείο Δημάρχου : 24230/55655

Γραμματεία : 24230/54219

Fax : 24230/ 54444

www.argalasti.gr

e-mail: argalast@otenet.gr

ΔΙΑΜΟΝΗ

Πάλτση

Βασιλειάδης Φώτης : Τηλ. 24230/55400

Βούλγαρη Μαρία : Τηλ. 24230/ 54279

Διανελλάκη Όλγα : Τηλ. 24230/55300

Λεβέντης Ιωάννης : Τηλ. 24230/54165

Μεσαλούρη Ολυμπία : Τηλ. 24230/54960

**Πάλτση, γαλήνια και μαυλιστική. Αδύνατον ν' αντισταθεί κανείς στην
απαράμιλλη ομορφιά της.** ΦΩΤ. Μ. ΠΟΡΝΑΛΗΣ

Από το ύψος του λόφου του Αγ. Ταξιάρχη
αποκαλύπτεται η εκπληκτική ακτή της
Πάλτσης και όλη η άγρια ακτογραμμή ως
το ακρωτήριο Προμύρι. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Τμήμα του χάρτη “Πήλιο”, 1: 50.000, των Road Editions.
Συμπληρώσεις : ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Το Καθολικό του Αγ. Ταξιάρχη εξακολουθεί να διατηρείται παρά την ερείπωση των υπολοίπων κτισμάτων της Μονής. ΦΩΤ. Θ. ΜΠΑΣΓΙΟΥΡΑΚΗΣ

Ξενοδοχεία

- “Αγαμέμνων” - Αργαλαστή - Τηλ. 24230/54557
- “Ελύτης” - Ποτιστικά - Τηλ. 24230/54482
- “Ερωβιός” - Πάλτσι - Τηλ. 24230/54210

Ποτιστικά

- Γαλάνης Αθανάσιος : Τηλ. 24230/54995
- Γιαννάκη Τριανταφυλλιά : Τηλ. 24230/54090
- Καραϊσκου Ασημώ : Τηλ. 24230/54262
- Λάζου Ασημίνα : Τηλ. 24230/55346

- Παναγιώτου Νικόλαος : Τηλ. 24230/55602
- Σαμαρά Διονυσία: Τηλ. 24230/55360

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- ♦ Κ. Λιάπη - Μ. Πόρναλη , “ ΠΗΛΙΟΝ ΟΡΟΣ” , Εταιρεία Ανάπτυξης Πηλίου, Ζαγορά 2001
- ♦ Α.Ν. Ζαχαρού , “ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΣΥΚΗΣ ΠΗΛΙΟΥ” , Εκδ. Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου, Β΄ Έκδ. Βόλος 1995